

nogen Nydelse. Der er adskilligt uappetitligt i den, og nogen speciel eller personlig Glæde har det ikke været for mig. Heller ikke har jeg villet nogen personlig til Livs; aldeles ikke. Men naar en Forstander søger offentlig Penge for at drive en Virksomhed, hvis Fortsættelse jeg mener vil være skadelig, hvilket jeg har søgt at paavise med gode Argumenter, ved Dokumenter og Breve, som jeg har i min Besiddelse, og for hvilket jeg kunde faa Hundrede af mundtlige Udtalelser, har vedkommende Forstander ikke Lov til at blive fornærmet, thi saa er det ham, der er paa den forkerte Side. Derimod tror jeg, at jeg er paa den rigtige Side, hvad der sikkert vil vise sig, naar de Oplysninger, som skulde skaffes til Veje i Finansudvalget, eventuelt gennem Udenrigsministeriet, bliver bragt til Veje. Det kommer jo slet ikke an paa, om han eller jeg bliver stødt paa Manchetterne, men om han eller jeg har Ret, og jeg mener altsaa, at jeg har Ret.

Af de mange Vidnesbyrd, jeg har faaet, skal jeg oplæse et Brev fra en bekymret Fader. Han skriver: „Jeg haaber det maa lykkes Dem at standse denne Fabrikation af Radiotelegrafister, som Hr. Tuxen til egen Fordel har sat i Gang; det er baade Synd og Skam, at saa mange unge Mennesker ved“ — her kommer et meget kraftigt Adjektiv, som jeg af Hensyn til vedkommende skal udelade — „Reklame er lokket til en Uddannelse, som baade koster Tid og Penge og intet Resultat fører til. Havde jeg vidst, hvad det var, min Søn gik ind til, var jeg aldrig gaaet med dertil; Tiden og Pengene kunde have været bedre anvendte. Tilmed gik jeg ud fra, at det hele kunde være tilendebragt paa 8 Maaneder“. Altsaa, de 8 Maaneder, der er skiltet med, er forkert, Uddannelsen tager, som jeg har sagt, længere Tid. Og det er ikke en ganske tilfældig Person, det er en agtet, alvorlig Mand, der skriver saaledes til mig. Jeg har adskillige andre Vidnesbyrd for, at Opfattelsen er en saadan. Den vedkommende Forstander søger naturligvis ogsaa at holde sine Elever, naar de gaar ud fra hans Skole, borte fra Organisationen. Det er allerede et daarligt Tegn, synes jeg. Jeg tør selvfølgelig ikke sige andet, end at han har været i god Tro til, at han vilde kunne skaffe de Folk Beskæftigelse, eller at de vilde kunne faa Beskæftigelse, naar de gaar fra hans Skole, men det har vist sig, at det ikke er Tilfældet, og det vil, efter hvad jeg her har paa-peget, vise sig, at det ikke vil blive Tilfældet.

Da jeg ikke bryder mig om at træde i

direkte Forbindelse med den paagældende Forstander, med hvem jeg for saa vidt intet har at gøre ud over, hvad jeg har gjort i Offentlighedens Interesse, vil jeg gerne herfra sige, at hvis han ønsker denne Sag belyst ogsaa fra hans Side, har jeg ikke det ringeste imod at mødes med ham, f. Eks. i Radiotelegrafisternes Forening. Han maa jo være glad ved at se sine gamle Elever, som han har aabnet en lys og lykkelig Fremtid. Vi kan saa dér forelægge Sagen hver fra sin Side, selvfølgelig med Adgang til Diskussion for Eleverne. Jeg er ganske rolig med Hensyn til de videre Følger af denne Sag; jeg har de uddannede Telegrafister, deres Organisation og deres Forældre paa min Side.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): Jeg skulde ikke paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingerne have bedt om Ordet, hvis ikke den højtærede Forsvarsminister havde tvunget mig dertil, men jeg skal fatte mig meget kort. Ved Besvarelsen af Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Kvartergodtgørelsen erklærede den højtærede Forsvarsminister, at man maatte dele Landet i to Dele, Garnisonsbyerne for sig og det øvrige Danmark for sig, altsaa Kvarterværterne udenfor Garnisonsbyerne kunde der tilkomme en Godtgørelse, og den højtærede Forsvarsminister mente, at en Forhøjelse af 20 Øre, tror jeg, det var, de Steder, hvor der ydes fuld Forplejning, og 10 Øre, hvor der kun er Tale om almindelig Indkvartering, kunde være et passende Tillæg. Men, sagde den højtærede Forsvarsminister, Garnisonsbyerne er jo en Gang indgaaet paa en Overenskomst, og den var man tilfreds med den Gang, og det maa have sit Forblivende derved; i øvrigt var det jo saaledes, at Garnisonsbyerne har en betydelig Indtægt af Garnisonerne. Jeg kom til at tænke paa, hvad den højtærede Finansminister udtalte før, at enten det blev Socialdemokraterne, der blev de ledende, eller et andet Parti, blev det det samme. Der er maaske noget i, at der gives ikke noget nyt under Solen, thi denne Tale om, at Garnisonsbyerne har en særlig Indtægt af Soldaterne, den førte Højre i sin Tid, og Venstre fortsatte, og nu kommer det radikale Ministerium og siger det samme. Jeg synes, at det kunde være en Opgave for en radikal Minister at betone, at der er dog ingen Anledning til, at Garnisonsbyerne skal straffes mere end een Gang. De er straffede nok med, at de til daglig har Garnison, og at de under disse ekstraordinære Forhold skal straffes dobbelt